ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΟΡΙΝΘΟΥ 210
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 24—94 & 43—23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

9 ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1961

ΠΕΡ.Β'-ΕΤΟΣ ΙΣΤ'-ΑΡΙΘ.ΦΥΛΛΟΥ 4842

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Αἴτημα τῆς ψυχῆς εἶναι τὸ θαῦμα. Ἀλλὰ ὄχι καὶ διαρκὴς λαχτάρα της. Ὅταν αἰσθάνεται ἰσχυρά, ὅταν πλανᾶται αὐτάρκης εἰς τὴν οἴησιν τῆς ματαιότητος, ὅταν ἀκόμη ἀντέχῃ εἰς τὴν δοκιμασίαν αὐτοδυνάμων προσανατολισμῶν, δὲν τὸ ἰχνηλατεῖ. Δὲν τὸ ἔχει ἀνάγκην. Δὲν τὸ ἀναζητεῖ. Καὶ οὔτε τὸ συλλαμβάνει ὡς μήνυμα καὶ ὡς ὅρον μεταβολῆς. Ὅμως ἡ ὥρα του ἔρχεται κάποτε. Καὶ εἶναι, πάντα ὥρα κενοῦ, ὥρα ἀπελπισίας, ὥρα ἐσχάτης ἀπογνώσεως. Τότε ἡ προσδοκία του ἀναπηδᾶ ἀπὸ τὰ κατάβαθα. Καὶ γίνεται λυτρωτικὸν γεγονὸς ἄμεσον. Διάβασις φωτεινὴ πρὸς τὴν διάρκειαν. Πίστις καὶ ἐπαλήθευσις παρουσίας, εἰς τὴν ζωήν. Ἐλπὶς καὶ προτροπή. Ἰδού, λοιπόν: Ἀνάστασις.

Μὲ αὐτὴν τὴν Ἀνάστασιν ἀπήντησεν ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν μεταφυσικὴν ἀγωνίαν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἀσφαλῶς τὸ ὅτι καλύπτει ἤδη δύο περίπου χιλιετηρίδας μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ ἀπάντησις ἀποτελεῖ ἀλήθειαν. Ἄλλως δὲν θὰ ἦτο πλέον, παρὰ ἀνταύγεια μακρυνῆς πνευματικῆς δόξης, ποὺ συγχέεται μὲ τοὺς ἡρωϊκοὺς θρύλους· ποὺ ἔχει γίνῃ Ἱστορία πολυσέβαστος, ἂν θέλετε, Ἱστορία γοητεύουσα, ἀλλὰ Ἱστορία πάντα.

Ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως δὲν κατέστη μνήμη. Εἶναι παρόν, ἀκμαῖον καὶ πλούσιον, ἠθικῶς δυναμικόν. Παρὸν ἀναπλαστικὸν τοῦ βίου, ἐπάνω εἰς τὰ εὐγενέστερα δυνατὰ σχήματα τῶν ἀξιῶν, τὰ ὁποῖα προσφέρονται εἰς τὸν βίον, ὡς περιεχόμενον καὶ κάλυμμα. Καὶ εἶναι πρόδηλος ἡ ἐξήγησις. Διατηρεῖ τὸν παλμὸν καὶ τὸ κῦρος του, ἐπειδὴ ὄχι μόνον ἐξασφαλίζει τὰ ὑψηλότερα ἰδανικά, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ μόνον ἀξίζει τὸ ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ διότι—αὐτὸ δὲ πρὸ παντός—μικραίνει μέχρις ἐκμηδενίσεως τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς πράξεως. Εἰς τοῦτο δὲ κατέτεινε καὶ τοῦτο τὸ ἐκπληκτικὸν ἐπέτυχεν ὁλόκληρος ἡ πορεία τοῦ Διδασκάλου. Πορεία ἐν μέσῳ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀπαραμίλλων διαβαθμίσεων τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ στοχασμοῦ, τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ τελικοῦ θριάμβου. Αὐτοῦ τοῦ θριάμβου, ποὺ ἦλθε μὲ τὴν μεθυστικῆς μουσικότητος ἀγγελίαν τοῦ Ἀγγέλου, ἐνδεδυμένου μὲ τὸν ἥλιον τοῦ ἔαρος καὶ τὴν ἄσπιλον λευκότητα χιονισμένων ἀκόμη κορυφογραμμῶν, ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἦτο ἐκεῖ... Ἀνοικτὸς καὶ κενὸς ὁ τάφος. Καὶ ὅμως αὐτομάτως εἶχε διακοπῆ ἡ συνείδησις τοῦ κενοῦ, ποὺ ἠκολούθησε τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ Γολγοθᾶ. Διότι καρπὸς τῆς ἐφιαλτικῆς ἀπογνώσεως εἶχεν ἔλθῃ τὸ **ΘΑΥΜΑ**. Καὶ αὐτοῦ ἡ ἐξουσία ἐκένει πλέον τὴν σκέψιν. Αὐτοῦ ἡ ἐξουσία κατέλυε τὴν ἐξουσίαν τῆς λογικῆς.

Περὶ τοῦ θαύματος, εἰδοποιεῖ, σήμερον, ἀκόμη μίαν φοράν, φρενητιώδης ἡ καμπάνα τῆς Χριστιανωσύνης. Καὶ ὁμιλεῖ εὐθέως εἰς τὴν ψυχήν. Καὶ τὴν καλεῖ εἰς ἀνακούφισιν, εἰς εὐφροσύνην, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐγρήγορσιν καὶ εἰς ἀγῶνα. Ἀγῶνα πρωτίστως κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της.

Διανύομεν ὄντως μεγαλειώδη ἐποχήν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φαντασία γίνεται γεγονὸς καὶ τὸ ὄνειρον ἁπλῆ πραγματικότης. Ἡ ἐπιστήμη φαντάζει τώρα ὡς ποίησις καὶ μάλιστα ποίησις πραγματώσιμος. Καὶ ὅμως ὁ Κόσμος δὲν κατορθώνει νὰ γευθῇ τὴν χαρὰν αὐτῆς τῆς συναρπαστικῆς φαντασμαγορίας τῆς σκέψεως, ποὺ κρούει τὰς πύλας τοῦ Σύμπαντος καὶ ζητεῖ νὰ περάσῃ. Εἶναι περίτρομος καὶ κλειστὸς εἰς τὰ ἴδια αὐτοῦ ἔργα. Καὶ δὲν ποθεῖ παρὰ κύκλον γαλήνης μέσα εἰς τὸ ἄγχος τῆς καθημερινότητος.

Καταδίκη, λοιπόν, τὸ ἐπίτευγμα; Καὶ ματαιότης τὰ τεράστια ἅλματα; Ὄχι βέβαια. Ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κυττάξῃ καὶ πρὸς ἑαυτόν. Ἀρκεῖ νὰ ἀναζητήσῃ ὁ ἴδιος καὶ τὴν τύψιν καὶ τὸν ἐξιλασμόν. Ἀρκεῖ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ θαύματος. Καὶ νὰ πιστεύσῃ ἀκριβῶς μὲ τὴν ἰδίαν ἁπλότητα καὶ τὸν ἴδιον ἀνεπιφύλακτον ἐνθουσιασμόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἔτρεξαν αἱ Μυροφόροι διὰ νὰ ἀναμεταδώσουν τὴν μεγάλην ἀγγελίαν. Καὶ τότε θὰ ἔχῃ πραγματοποιηθῇ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ Ἀνάστασις. Αἴσθημα εὐθύνης ἔναντι ἑαυτοῦ καὶ ἔναντι τῶν ὁμοίων του. Πίστις εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου. Ἀγάπη καὶ ἐπιείκεια. Ἰδοὺ τί λυτρώνει καὶ τί ὁδηγεῖ πρὸς τὸ ἀνεωγμένον μνημεῖον.

Π.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

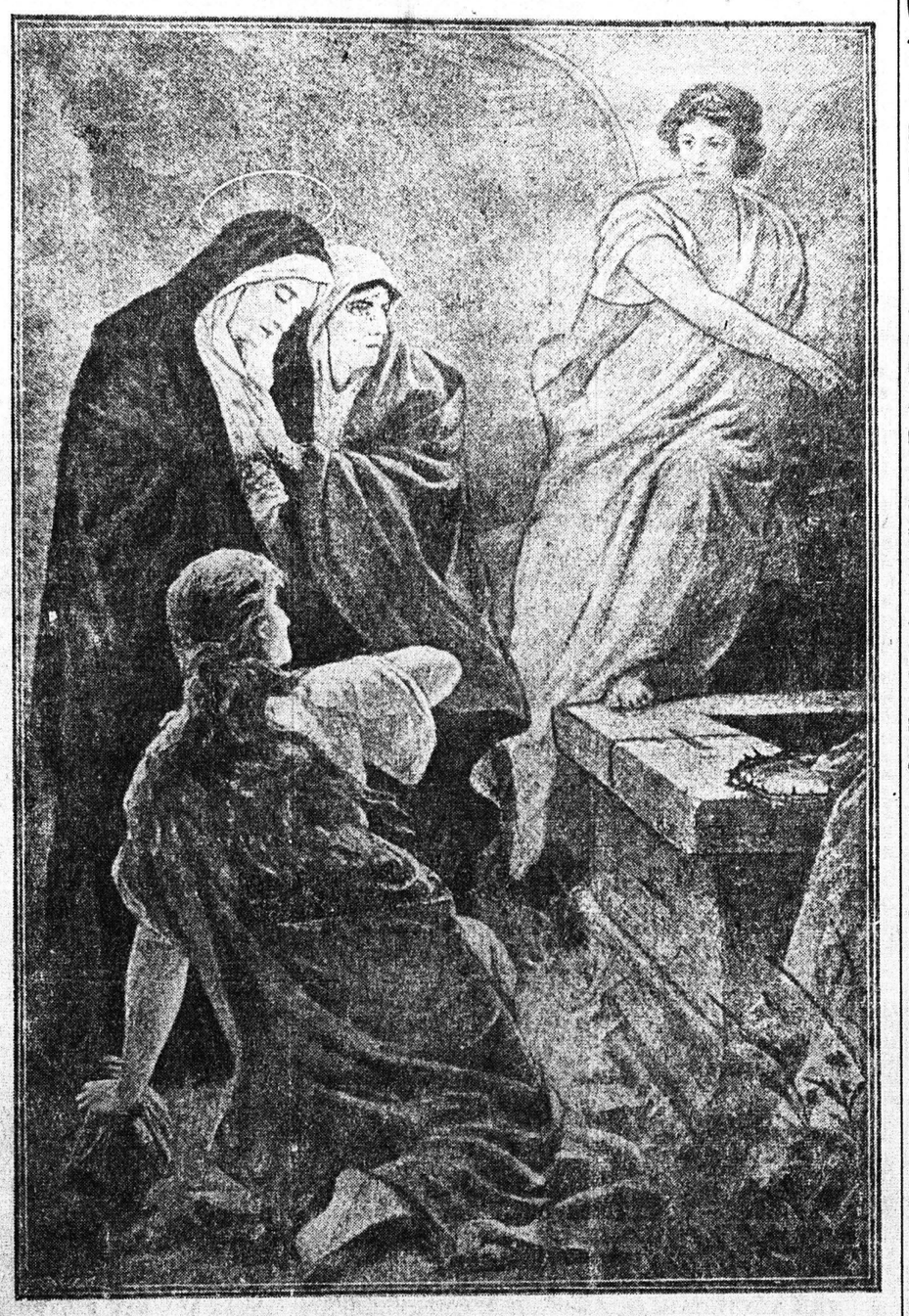

«Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται»

ΕΝΩ "ΣΚΛΗΡΥΝΟΝΤΑΙ,, ΤΩΡΑ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΑΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΝΕΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΝΗΣΥΧΙΑΣ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 8. Οἱ ἐνταῦθα παρατηρηταὶ παρακολουθοῦν μὲ αὔξουσαν ἀνησυχίαν τὴν ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως εἰς τὴν Νοτιανατολικὴν Ἀσίαν, ὡρισμένοι δὲ ὁμιλοῦν περὶ ὑποτροπῆς τῆς κρίσεως, ὀφειλομένης, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ἀδικαιολόγητον πλέον παράτασιν τῆς ἐκκρεμότητος εἰς τὸ Λάος, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὰς πληροφορίας περὶ ἐπικειμένης διὰ σήμερον ἢ αὔριον ἐπιθέσεως ἐκ τῶν ἔσω κατὰ τοῦ καθεστῶτος τοῦ Νοτίου Βιετνὰμ ἐκ μέρους τῶν κομμουνιστῶν.

Εἰς τὸ Λάος συνεχίζονται μὲ αὔξουσαν ἔντασιν αἱ μάχαι μεταξὺ κυβερνητικῶν καὶ φιλοκομμουνιστικῶν στρατευμάτων, ὑπάρχουν δὲ ἐνδείξεις ὅτι τὰ τελευταῖα σχεδιάζουν διά σήμερον ἢ αὔριον τὴν ἐξαπόλυσιν γενικῆς ἐπιθέσεως, ἐκ τοῦ τυχὸν ἐπιτυχοῦς ἀποτελέσματος τῆς ὁποίας εἶναι ἐνδεχόμενον ἡ φιλοδυτικὴ Κυβέρνησις νὰ εὑρεθῇ εἰς λίαν δυσχερῆ θέσιν.

Ὡρισμένοι παρατηρηταὶ εἰς τὸ Λονδῖνον φρονοῦν ὅτι οἱ Σοβιετικοὶ σκοπίμως καθυστεροῦν εἰς ἀνάληψιν οἱασδήποτε πρωτοβουλίας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ τυχὸν ἀνακωχὴ νὰ εὕρῃ τὰς φιλοδυτικὰς δυνάμεις εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν δυσμενεστέραν διάταξιν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν, λόγῳ τῆς τοιαύτης ἐξελίξεως τῶν πραγμάτων, αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι αἱ ὁποῖαι ἀρχικῶς ἐφαίνοντο διατεθειμέναι νὰ δεχθοῦν τὸν ὅρον τῆς Μόσχας, ὅπως ἡ σύγκλησις τῆς διασκέψεως προηγηθῇ τῆς παύσεως τοῦ πυρός, παρέχουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὑπανεχώρησαν καὶ ζητοῦν, ὅπως εἰς Λάος ἐπέλθῃ ἄμεσος κατάπαυσις τῶν ἐχθροπραξιῶν, πρὸ τῆς ἀναλήψεως οἱασδήποτε πρωτοβουλίας ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ ἢ πολιτικοῦ πεδίου.

Αἱ τοπικαὶ ἐφημερίδες, ἐκτάκτως, δὲν θὰ ἐκδοθοῦν τὴν Τρίτην. Συνεπῶς, τὸ ἑπόμενον φύλλον τῆς «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ» θὰ ἐκδοθῇ τὴν Τετάρτην, 12ην τρέχ.

ΕΥΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΘΕΪΚΗ ΤΙΜΗ

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄφεγγη καὶ ζοφερὴ νύχτα, ἔπειτα ἀπὸ τὴς ἀπειλές, ποὺ εἶχαν φορτωθῆ οἱ οὐρανοί, ἔπειτα ἀπὸ τὸ μόλεμα τοῦ ἀέρα, στοὺς λόφους τῆς Βηθανίας ἄρχισε νὰ χαράζῃ τὸ χαμόγελο. Στὴ σιωπηλὴ ἀτμόσφαιρα ἀκούγεται τὸ βέλασμα τῶν προβάτων καὶ ἡ μουσικὴ τῶν κουδουνιῶν τους. Ἡ καρδιὲς ἄρχισαν κι' αὐτὲς νὰ γνωρίζουν τὴν εἰρήνη. Στὸ διάστημα ὑπάρχει ἡ ἐγκαρτέρηση. Ἡ φύση ὅλη δονεῖται ἀπὸ μιὰ κοιμισμένη ἔκσταση. Ὁλόκληρη ἡ ζωὴ σαρκώνεται μὲ κάτι ἀκτινοβόλο. Καὶ ἕνα μειδίαμα θριαμβικὸ γεμᾶτο ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς νίκης, ξαπλώνεται παντοῦ. Ἡ μνήμη κοιμᾶται. Ἡ νοσταλγίες ἀπὸ τὰ φαντάσματα τῶν ὀνείρων σβήνουν. Τὰ σώματα, τὰ κηλιδωμένα ἀπὸ τὰ λεπρὰ δάκτυλα τῆς λαγνείας, εἶναι ἐξουθενωμένα.

Μιὰ πέτρα, ἀνασηκωμένη μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, δίνει τὸ μαγικὸ φίλτρο τῆς Ἀνάστασης. Ἕνας ψίθυρος τρυφερὸς ἀναδίνεται: «οὐκ ἔστιν ὧδε». Εἶναι ἡ ὀστάτη μολπή, ποὺ ἀπηχεῖ τὴν ἐλπίδα. Εἶναι τὸ πανευφρόσυνο ἄγγελμα, ποὺ πέταξε στὸν κόσμο κι' ἔπειτα ξαναγύρισε στὴ μήτρα τοῦ ἀπείρου. Εἶναι ἡ φωνή, ποὺ ἐσήκωσε τὰ δεσμὰ ἀπὸ τὰ ἀθέμιτα δόγματα. Εἶναι ἡ φύση ἡ ἴδια, ποὺ εὐγνωμονεῖ τὸ φωτοδότη της. Εἶναι ὁ παφλασμὸς τῶν κυμάτων καὶ ἡ ἐσπερινὲς αὔρες, ποὺ κάνουν ὁλόστομη ὁμολογία μέσα σὲ χρυσάκτινη φωτοβολή.

Στὴ γιγάντια αὐτὴ ἀνάταση ἤρθε τὸ θαῦμα τοῦ ἀνάερου βράχου. Ἐξαερώθηκε ἐνάντια στὸ βάρος του καὶ ἐνάντια στὴν ὕλη, ποὺ ἀπαρνήθηκε τὸν ὄγκο της. Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα σαστίζει, τιναζεται, χυμάει ὁλόϊσα στὰ ὕψη καὶ παγιδεύεται στὴν προσήλωση τῆς στιγμῆς. Στοὺς αἰθέρες τρεμίζουν φθόγγοι ἀπροσπέλαστης χαρᾶς. «Οὐκ ἔστιν ὧδε».

Στόμα μὲ τὸ στόμα, ψυχὴ μὲ τὴν ψυχή, ἀγέρι μὲ τ' ἀγέρι ἱστορεῖ τὸ θαῦμα τῆς Ἀνάστασης, ποὺ φθάνει ὡς τῶν κοχυλιῶν τὴ ρίζα. Ἀνάσταση!! Εἶναι ἡ λέξη, ποὺ καμπανίζει σὰν ἠχερὸς ἀντίλαλος. Εἶναι ὅ,τι ψιθυρίζει ἡ ψυχὴ μόνη της μέσα στὸ θάμβος τῆς παναρμόνιας ὑμνωδίας. Ὑπερόρια στιγμή, ποὺ τὴν δέχτηκε ἡ πλατύκολπη θάλασσα πέραν ἀπὸ κάθε ὅριο. Ποὺ τὴν δέχτηκε κάθε πηγὴ φωτός, ποὺ κανεὶς δέν διενοήθη νὰ τὴν ἀρνηθῆ, γιατὶ διαδιπλώθηκε σ' ὅλη τὴ ζωὴ καὶ τὴ γέμισε μὲ σκιόφως γαλήνιο, ποὺ ἔσεισε τὰ οὐράνια ὕψη... Κι' αὐτὸ τὸ «ἄλμα τοῦ Θεοῦ» ἀπὸ τὸ ἄπειρο στὸ ἄνθρώπινο καὶ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο στὸ ἄπειρο, ἦταν ἡ θεία συμπλοκή, ποὺ ἔλυσε τὰ αἰνίγματα τοῦ θανάτου καὶ ἔδωσε στὴ ζωὴ θεϊκὴ τιμή, ποὺ ἐπεμεμβαίνει μέσα στὴν πορεία τοῦ κόσμου!

ΕΥΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,,

ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Τοῦ **ΤΖΟΒΑΝΝΙ ΠΑΠΙΝΙ**

Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμα προβάλει. Δὲν εἶχεν ἀνατείλει ἡ Κυριακή, ὅταν οἱ Μυροφόρες ξεκίνησαν γιὰ τὸ μνῆμα. Ἀλλὰ ἀνατολικά, στοὺς ἀντικρυνοὺς λόφους, μιὰ ἀσημιὰ ἐλπίδα, ἀλαφρὴ σὰν ἀνταύγεια μιᾶς κρινόπλαστης γῆς, ἁπλωνόταν σιγά—σιγὰ ἀνάμεσα στοὺς ἄσπρους παλμοὺς τῶν ἀστερισμῶν, θριαμβεύοντας ὁλοένα πάνω στὸ σκοτάδι. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς γαλήνιες ἐκεῖνες χαραυγές, ποὺ θυμίζουν τὸν ὕπνο τῶν ἀθώων καὶ ὁ διάφανος ἀέρας φαινόταν ὅτι μόλις εἶχε ταραχθῆ ἀπὸ τὸ πέταγμα τῶν ἀγγέλων.

Οἱ γυναῖκες βάδιζαν μὲ τὴ σκέψι πνιγμένη στὴ θλῖψι τους, ὠθούμενες ἀπὸ μιὰν ἔμπνευσι ἀνεξακρίβωτη. Πήγαιναν γιὰ νὰ ξαναθρηνήσουν στὸν τάφο ἢ γιὰ νὰ δοῦν ἄλλη μιὰ φορὰ αὐτόν, ποὺ εἶχε σαγηνεύσει τὶς καρδιές τους χωρὶς νὰ τὶς μολύνῃ ἢ γιὰ νὰ βάλουν ἀπάνω στὸ κορμί του ἀρώματα ἀκριβώτερα ἀπὸ τοῦ Νικοδήμου. Κι' ἔλεγαν μεταξύ τους:

—Τὶς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον;

Ἀλλὰ ὅταν σίμωσαν στὴ σπηλιὰ ἔμειναν κατάπληκτες. Ἡ σκοτεινὴ τρύπα ἦταν ἀνοιχτή. Μὴ πιστεύοντας σ' ὅ,τι ἔβλεπε, ἡ πιὸ γενναία ἀπ' αὐτὲς ἄγγιξε μὲ χέρι τρεμάμενο τὸ κατῶφλι. Μέσα στὸ αὐγινὸ σύθαμπο ξεχώρισαν πλάϊ τους τὴν πέτρα ποὺ ἔκλεινε τὴ σπηλιά, ἀκουμπισμένη στὸ βράχο.

Οἱ Μυροφόρες βουβὲς ἀπὸ τὸν τρόμο, κύτταζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν ν' ἀναζητοῦσαν κάποιον, ποὺ θὰ τὶς πληροφοροῦσε τὶ εἶχε συμβῆ.

Ἡ Μαγδαληνὴ νόμισε ὅτι θὰ εἶχαν κλέψει τὸ σῶμα. Ἀλλὰ ἴσως ὁ Ἰησοῦς νὰ κοιτόταν ἀκόμη ἐκεῖ μέσα. Ἀποφάσισαν νὰ μποῦν. Τώρα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἄρχισε νὰ διαλύῃ τὴ νύκτα γιὰ καλά.

Στὴν ἀρχὴ δὲν διέκριναν τίποτε. Ἀλλὰ ξαφνικὰ θαμπώθηκαν. Ἕνας νεανίας λευκοντυμένος καθόταν ἐκεῖ καὶ φαινόταν νὰ τὶς περίμενε.

—Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γὰρ ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε. Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἠγέρθη γὰρ καθὼς εἶπε. Καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε.

Οἱ γυναῖκες ἄκουσαν τρομαγμένες. Κατόπιν βγῆκαν ἀπὸ τὴ σπηλιά, γιὰ νὰ τρέξουν ν' ἀναγγείλουν στοὺς μαθητὰς τὴν ἀνάστασι. Ἀλλὰ μόλις προχώρησαν λίγο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κοντοστάθηκε, ἐνῷ οἱ ἄλλες ἐξακολούθησαν τὸν δρόμο τους. Οὔτε ἡ ἴδια δὲν ἤξερε γιατὶ εἶχε σταθῆ. Ξαφνικὰ ἔστρεψε πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶδε ἕναν ἄντρα. Δὲν τὸν ἀνεγνώρισε. Ἐκεῖνος τὴ ρώτησε:

—Γύναι, τί κλαίεις; Τίνα ζητεῖς;

—Ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ αὐτὸν ἔθηκας. Κἀγὼ αὐτὸν ἀρῶ.

Ὁ ἄγνωστος δὲν τῆς ἀποκρίθηκε παρὰ μὲ μία λέξη, μὲ τ' ὄνομά της:

—Μαρία!

Τότε, σὰν νὰ ξύπνησε ξαφνικὰ ἀπὸ ζάλη ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἀνεγνώρισε.

—Ραββουνί (Διδάσκαλε)! Κι' ἔπεσε στὰ πόδια του, ἐκεῖ στὸ μουσκεμένο χορτάρι, γιὰ νὰ τ' ἀγκαλιάσῃ, ν' ἀγκαλιάσῃ τὰ πολυφίλητα αὐτὰ πόδια, ποὺ εἶχαν ἀκόμα τὶς τρύπες τῶν καρφιῶν.

Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε:

—Μή μου ἅπτου· οὔπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα μου· πορεύου πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἰπὲ αὐτοῖς· ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν.

Κι' εὐθὺς ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ γονατισμένη, λάμποντας σὰν ἥλιος.

Ἡ Μαρία τὸν κύτταζε ἕως ὅτου χάθηκε, ὕστερα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ χορτάρι μὲ ὄψι συνεπαρμένη, χωρὶς νὰ βλέπῃ πιὰ τίποτε ἀπὸ τὴ χαρά της κι' ἔδραμε στὶς συντρόφισσές της. Αὐτὲς εἶχαν πρὶν λίγο φθάσει στὸ ὑπερῶο, ὅπου ἦσαν μαζεμένοι οἱ μαθηταὶ καὶ τοὺς εἶχαν διηγηθῆ μὲ κομμένα καὶ γρήγορα λόγια τὴν ἀπίστευτη εἴδησι· τὸν ἀνοιχτὸ τάφο, τὸν ἀστραπόμορφο ἄγγελο, τὰ ὅσα τοὺς εἶχε πῆ, τὴν παραγγελία, ποὺ ὁ Ἰησοῦς ἄφηνε στοὺς ἀδελφούς του.

Ἀλλὰ οἱ ἀπόστολοι, οἱ κατατρομαγμένοι ἀπὸ τὰ γεγονότα, οἱ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 2αν σελίδα

ΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΝΗΣΟΥ

ΕΛΠΙΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΘΑ ΤΕΛΕΣΦΟΡΗΣΟΥΝ ΑΙ ΜΕΣΟΛΑΒΗΤΙΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΙΝ ΕΙΣ ΚΥΠΡΟΝ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΑΒΕΡΩΦ ΔΙΑ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΟΝ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ, 8. Αἱ ὑπάρχουσαι προβλέψεις εἶναι ὅτι τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα θὰ τελεσφορήσουν αἱ μεσολαβητικαὶ προσπάθειαι τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας, πρὸς τερματισμὸν τῆς συνεχιζομένης σήμερον Συνταγματικῆς κρίσεως.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος Κιουτσοὺκ συναντῶνται τὴν Τρίτην εἰς τὴν Βρεταννικὴν βάσιν τῆς Ἐπισκοπῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ γεύματος, τὸ ὁποῖον παραθέτει ἐκεῖ ὁ διοικητὴς τῶν βρεταννικῶν δυνάμεων τῆς Ἐγγὺς Ἀνατολῆς. Εἰς τὸ γεῦμα θὰ παρακαθήσῃ καὶ ὁ διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Μεγ. Βρετανίας.

Πιστεύεται ὅτι κατὰ τὴν συνάντησιν ταύτην θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς Μακάριον καὶ Κιουτσοὺκ νὰ συζητήσουν ἐπὶ τοῦ δημιουργηθέντος ζητήματος.

Ἐξ ἄλλου, τὴν ἰδίαν ἡμέραν συνέρχεται ἡ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων, δὲν ἀποκλείεται δὲ οἱ Τοῦρκοι βουλευταὶ νὰ ἐκδηλώσουν νέαν στάσιν, κατόπιν τῶν διαβημάτων, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο πρὸς αὐτούς.

Σημειωτέον, ὅτι ἀπὸ ἡμερῶν ὁ τουρκοκυπριακὸς Τύπος τηρεῖ ἠπιωτέραν πολιτικὴν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐτήρησε τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς κρίσεως.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ, 8. Ἐγνώσθη σήμερον, ὅτι πλησίον τῆς Λευκωσίας ἀνεκαλύφθη κρύπτη πλήρης πυρομαχικῶν ἀνηκόντων εἰς τοὺς Τουρκοκυπρίους.

Οὐδεμία ἐπίσημος ἀνακοίνωσις ἐγένετο ἀναφορικῶς μὲ τὰς συνθήκας ἀνακαλύψεως τῆς κρύπτης καὶ ἂν ἐγένοντο συλλήψεις.

ΑΘΗΝΑΙ, 8. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀβέρωφ, ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τῶν πληροφοριῶν κατὰ τὰς ὁποίας ἐτάχθη ἀγεπιφυλάκτως παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου κατὰ τὴν πρόσφατον κρίσιν τῆς Κύπρου, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν δύναται νὰ σχολιάσῃ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας ἀλλ' ὅτι ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς ἡγετικὰς ἱκανότητας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου καὶ ὅτι εἶναι βέβαιος ὅτι τὸ πνεῦμα συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τούρκων τῆς Κύπρου θὰ ἐπενεργήσῃ, ὥστε ἡ προσφιλὴς Μεγαλόνησος νὰ ἐξέλθῃ συντόμως τῆς δημιουργηθείσης κρίσεως.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ, 8. Ὁ κ. Ντενκτάς, ἀρθρογραφῶν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Νατζάκ», κατηγορεῖ τὸν πρόεδρον Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον ὡς καταπατήσαντα τὸ Σύνταγμα καὶ ὅτι, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διασώσεως τῆς Δημοκρατίας, προτρέπει τὸ Κοινὸν νὰ παραβιάζῃ τοὺς νόμους ἀφόβως.

Ὑφίστανται, ὅμως, γράφει, διατάξεις εἰς τὸ Σύνταγμα. Ἐὰν ὑπάρχουν—καταλήγει—μερικοί, πιστεύοντες ὅτι θὰ παρασύρουν τὴν Κύπρον εἰς νέαν ἑνωσιακὴν περιπέτειαν, δέον νὰ εἶναι οὗτοι προσεκτικοί, νὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως καὶ νὰ μὴ ὑποχρεώσουν ἀθῶα πρόσωπα νὰ πέσουν θύματα».

Ἐξ ἄλλου, ὁ κ. Ντενκτὰς προεδρεύσας ἐκτάκτου συνεδριάσεως τῆς τουρκικῆς Κοινοτικῆς Βουλῆς ἐπέρριψε τὴν εὐθύνην τῆς ματαιώσεως τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ φορολογικοῦ νομοσχεδίου εἰς τὰ ἑλληνικὰ μέλη τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων τὰ ὁποῖα ἐπεδίωξαν, εἶπε, νὰ προκαλέσουν τὰ τουρκικὰ μέλη.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΟΫΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ. 8. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας κ. Δημητρᾶτος ἀνεκοίνωσεν εἰς ἐπιτροπὴν ἐμπορουϋπαλλήλων ἡ ὁποία τὸν ἐπεσκέφθη, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ἡ ἀφορῶσα τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐμπορουϋπαλλήλων προωθεῖται πρὸς τελικὴν ρύθμισιν, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον, ἡ δὲ παρατηρηθεῖσα καθυστέρησις τῶν ὀλίγων ἡμερῶν ὀφείλεται εἰς τὰς μεσολαβησάσας ἀργίας τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα.

ΕΠΙ ΤΗ ΛΑΜΠΡΟΦΟΡΩ ΗΜΕΡΑ

ΟΣΟΝ ΚΑΙ ΕΑΝ ΚΑΤΑΠΑΤΗΘΟΥΝ ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ, ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΣ, ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΟΥΝ

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, 8. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος ἀπηύθυνε πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν πασχάλιον ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον, εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων τονίζεται ὅτι «κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ τερπνοῦ καὶ πανσεβασμίου Πάσχα, ἡ χριστιανικὴ καρδιὰ αἰσθάνεται ζωηρῶς τὸν ἀγαπητὸν Σωτῆρα Χριστὸν πρὸς τὴν ἁμαρτωλὴν ψυχήν, πρὸς πᾶσαν ἐν γένει ψυχήν, χάριν τῆς ὁποίας ὑπέμεινε τὴν σταυρικὴν θυσίαν καὶ χάριν τῆς ὁποίας διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἡτοίμασε αἰώνιον πνευματικὸν βασίλειον».

Ἐπίσης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεόκλητος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὸ κάτωθι μήνυμα ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τοῦ Πάσχα:

«Ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν, κατ' ἔτος τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα ἑορτάζει τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ αἰσθάνεται κατὰ τὸν ἑορτασμὸν αὐτὸν τὴν ἱκανοποίησιν διὰ τὴν νίκ